

Arrest

nr. 79 819 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE FAUW en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 16 mei 2011, verklaart er zich op 17 mei 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 23 januari 2012, verstuurd op 24 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Pabbi in Nowshera District. U volgde sinds 15 januari 2009 lessen aan de plaatselijke madrassa. U werd door een plaatselijke religieuze leider overtuigd om les te gaan volgen aan de meer radicale Toheed Ul Quran madrassa te Wanna. Daar kreeg u les over de Jihad en kreeg u te horen hoe slecht de Amerikanen en het Pakistaanse leger zijn. U geraakte helemaal overtuigd van de inzichten die u aangeleerd werden in Wanna. Wanneer men u voorstelde om een zelfmoordaanslag te plegen ging u akkoord. U werd naar de Al Farooq madrassa in Mir Ali gebracht. Daar kreeg u training voor de zelfmoordaanslag. U verbleef daar één maand. U wou

voordat u een zelfmoordaanslag zou plegen nog afscheid nemen van uw moeder, maar dit werd geweigerd uit angst dat u zich zou bedenken. Toch wist u op 30 september 2010 te ontsnappen in een vrachtwagen. De volgende drie nachten verbleef u bij een vriend in Peshawar. Toen u thuis aankwam, op 4 oktober 2010, waren de leiders van de madrassa al langs geweest bij uw moeder. U kon niet anders dan uw moeder te vertellen over uw plannen om een zelfmoordaanslag te plegen. Uw nonkels waren op dat moment ook aanwezig en ze vertelden u dat u wel gek moest zijn om een zelfmoordaanslag te ondernemen. Zij gingen naar de plaatselijke mullah en hij vertelde u dat een zelfmoordaanslag niets te maken heeft met de echte islam. Uw moeder zei dat ze het u nooit zou vergeven. Zo overtuigde men u op diezelfde dag nog om toch geen zelfmoordaanslag te plegen. De plaatselijke mullah zei dat de mensen van de madrassa zouden terugkeren en hij adviseerde u dat het beter zou zijn om uw huis te verlaten. Op 11 oktober 2010 trok u naar een vriend van uw nonkel in Nowshera. Na twee dagen ontving uw familie een brief van de Taliban waarin verzocht werd om u terug te sturen naar de madrassa. Indien dit niet zou gebeuren zou men u vermoorden. Daarop regelde uw nonkel een reisagent en na één week vertrok u naar Karachi. Op 17 oktober 2010 stak u de grens over met Iran. Via Turkije kwam u op 6 november 2010 aan in Griekenland. Daar verbleef u meer dan zes maanden. Via Italië en Frankrijk kwam u op 16 of 17 mei 2011 aan in België. Ter staving van uw asielerelaas legt u uw identiteitskaart en een dreigbrief van de Taliban neer.”

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

“Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u Pakistan diende te verlaten omwille van problemen met de Taliban. Enkele elementen uit uw relaas zijn bevreemdend en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Ten eerste is het merkwaardig dat u geen enkel idee hebt over hoe de dreigbrief van de Taliban bij uw familie terecht kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart dat u niet weet hoe uw familie en wie exact van de familie de dreigbrief ontving. U blijft vaag wanneer het over de dreigbrief gaat en u legt hierover tegenstrijdige verklaringen af. Enerzijds verklaart u dat de Taliban de brief naar uw familie zond of stuurde (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en p. 8), anderzijds verklaart u dat u niet weet of uw oom de brief persoonlijk kreeg of de brief bij de deur werd achtergelaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Wat er ook van zij, het is merkwaardig dat men u niet vertelde hoe en door wie de brief gebracht werd en het is merkwaardig dat u zich daar niet over informeerde. U kan hierover enkel verklaren dat men u niets vertelde over de brief omdat men teveel zorgen had omwille van de algemene situatie. Dit is een ontwijkend antwoord. Het is weinig geloofwaardig dat u zou vluchten omwille van een dreigbrief zonder te achterhalen of te weten hoe en vanwaar die brief bij uw familie terecht kwam. Ten tweede is het merkwaardig dat u geen bescherming zocht of geen klacht indiende bij de politie tegen de dreigementen die ten aanzien van uw persoon geuit werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U hebt zelf nooit problemen gekend met de autoriteiten in Pakistan, er is geen enkele reden waarom u geen bescherming zou kunnen invoeren. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u geen idee hebt tegen wie u klacht zou moeten indienen en dat u bang was dat de politie u zou linken aan radicale moslimgroepen. Dit is een merkwaardige verklaring indien u werkelijk in bezit bent van een dreigbrief van de Taliban. Bovendien zou het bevreemdend zijn mocht de politie u ervan verdenken medestander te zijn van radicale moslimgroepen, terwijl uit de dreigbrief net valt af te leiden dat u bedreigd wordt omwille van uw opstandig gedrag ten aanzien van de Taliban. Uw verklaringen zijn dan ook niet coherent wat de geloofwaardigheid ervan aantast. Wat er ook van zij, u hebt nooit bescherming gezocht in Pakistan en dat ondermijnt uw vrees en de geloofwaardigheid van uw relaas. Ten derde is het merkwaardig en weinig geloofwaardig dat iemand van het ene moment op het andere zo radicaal van visie verandert. U verklaart dat u helemaal overtuigd was van het concept Jihad. Men had u ervan overtuigd dat u met één daad in de hemel terecht zou komen en door uw sterke geloof dat Jihad belangrijk is volgens de koran en in de islam ging u zelfs akkoord om een zelfmoordaanslag te plegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). U had maanden scholing en training achter de rug die resulteerden in een sterke overtuiging. Toch werd u er op één dag van overtuigd door uw moeder, uw nonkels en de mullah dat de Jihad iets doms is en ging u nog diezelfde avond akkoord om toch geen zelfmoordaanslag te plegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Het is merkwaardig dat iemand met een dergelijk sterk geloof, dat zelfs leidde tot een akkoord om een zelfmoordaanslag te plegen, plots op één dag ervan overtuigd wordt dat zijn geloof helemaal fout is. Ten vierde, is het merkwaardig dat men u enerzijds verbiedt om uw moeder een laatste keer te bezoeken uit angst dat uw moeder u van gedachte zou doen veranderen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) en dat men u anderzijds niet verhindert om tot bij u familie

te geraken. U verklaart dat de mensen van de madrassa al bij uw thuis waren geweest voordat u thuis kwam om tegen uw moeder te zeggen dat u de madrassa verlaten had (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Het is merkwaardig dat men niet geprobeerd heeft om u te verhinderen om bij uw familie te geraken door u bijvoorbeeld thuis op te wachten of onderweg proberen te onderscheppen. Als de mensen van de madrassa toch zo een angst hadden dat men u zou overtuigen om toch geen zelfmoordaanslag te plegen of dat u geheime informatie zou prijs geven (zie gehoorverslag CGVS, p. 11) is het raar dat men uw familie enkel een bezoek bracht om te melden dat u de madrassa verlaten hebt zonder meer. Door de optelsom van deze merkwaardigheden kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u op illegale wijze een trainingskamp voor zelfmoordaanslagen verliet en dat u bijgevolg bedreigd wordt door de Taliban. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de eventuele toekenning van subsidiaire bescherming, erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier (blauwe map, punt 1), blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zouden u en uw familie zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen uw familie zich moeiteloos zou kunnen integreren. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Ten slotte is het CGVS op de hoogte van de recente overstromingen die Pakistan troffen. Daar de meeste van de Pakistaanse grootsteden niet getroffen werden door de recente overstromingen, zou u ook deze problematiek kunnen vermijden door u (met uw familie) elders te vestigen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Vluchtelingenconventie, noch aan subsidiaire bescherming. De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. Het CGVS hecht geen geloof aan de echtheid van de dreigbrief van de Taliban omwille van hierboven vermelde redenen. Het voorleggen van documenten moet steeds gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval. Uw identiteitskaart bewijst enkel uw identiteit. Deze wordt niet in vraag gesteld."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt, evenals de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de taliban wel degelijk hebben geprobeerd om te verhinderen dat hij zijn familie kon bereiken. Ze weigerden hem immers om zijn familie te zien en ze hebben meteen na zijn ontsnapping zijn moeder opgezocht om te melden dat hij was ontsnapt. Verzoeker kan niet uitsluiten dat de taliban hem wel degelijk enkele dagen thuis hebben opgewacht. Verzoeker verbleef echter enkele dagen bij een vriend in Peshawar nadat hij het kamp was ontvlucht.

Verzoeker stelt dat de sterke overtuiging van zijn volledige familie en de geestelijke leider hem overtuigde om van zijn plannen om een zelfmoordaanslag te plegen af te zien.

Verzoeker stelt samen met zijn oom naar de politie te zijn geweest om klacht in te dienen tegen de taliban. De politie wou deze klacht niet noteren, omdat hij geen concrete namen van talibanleden kon geven. Voorts heeft ook de politie angst voor de taliban gezien het grote aantal aanslagen tegen politiecommissariaten. Daarnaast werd een andere persoon die betrokken was bij verzoekers opleiding reeds opgepakt door de CIA. Verzoeker weet niet in hoeverre de politie hem al dan niet zelf zou linken aan de taliban.

Verzoeker stelt dat de dreigbrief van de taliban een essentieel bewijsstuk is dat niet kan worden uitgesloten omdat hij niet exact weet of deze brief per post of per drager werd afgeleverd aan het huis van zijn oom.

Verzoeker legt op de zitting een nieuw stuk neer.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij samen met zijn oom naar de politie is geweest om klacht in te dienen tegen de taliban tegenstrijdig is aan zijn verklaringen tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Daar verklaarde verzoeker immers twee maal uitdrukkelijk dat hij geen klacht had ingediend bij de politie (gehoorverslag, 11). De vaststelling dat verzoeker over zulk een belangrijk onderdeel van zijn asielrelaas onbetwistbaar tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van het relaas. Daarnaast acht de Raad verzoekers verklaringen over zijn ontsnapping uit de *madrassa* niet aannemelijk. Verzoeker verklaarde immers dat hij op een dag samen met zijn vrienden van de *madrassa* kwam, toen hij naar een vrachtwagen wuifde, waarop die stopte en hem meenam (gehoorverslag, 3). Het lijkt de Raad weinig geloofwaardig dat de taliban hem zo gemakkelijk lieten ontsnappen, terwijl ze wisten dat hij zijn moeder nog een laatste keer wilde bezoeken en ze dit absoluut wilden vermijden. Verder hecht de Raad ook geen geloof aan het feit dat de taliban er niet in geslaagd zijn te verhinderen dat verzoeker zijn familie bezocht. De taliban wisten immers dat hij zijn moeder wilde zien, zodat men zou verwachten dat de taliban het huis in de gaten zouden blijven houden.

Voor wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus sluit de Raad zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoeker over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten te ontlopen.

Het stuk dat verzoeker op de zitting heeft neergelegd, kan niets aan deze vaststellingen veranderen. Het gaat immers om een fotokopie en aan fotokopieën kan geen bewijswaarde worden toegekend aangezien ze gemakkelijk zijn te vervalsen. De dreigbrief die verzoeker bij het verzoekschrift voegde werd reeds betrokken bij de beoordeling in de bestreden beslissing die hierover stelde dat: *“Het CGVS hecht geen geloof aan de echtheid van de dreigbrief van de Taliban omwille van hierboven vermelde redenen. Het voorleggen van documenten moet steeds gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is hier niet het geval.”*

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER